

Ember a RAVATALon

Vízszintesen, immár élettelenül fekszik a ki/nyújtópadon
(hajdan a „tisztaszobában”..., a Sárréteken: nagyház, tisztaház) a test.
Ki/terítve a ki/terítőn a végső órában.
Kihűlve, meghalva, mereven a hideg ágyon, asztalon. Feketében-fehérben, szélső értékekben.

A RAVATAL egy különleges „emelvény”, ahol fel van RAVATALozva az,
aki ott áll-fekszik a föld, s az ég elképzeltetlen-ismeretlen-rejtélyes-titokzatos határán,
s várja a RÉVen való átjutást, a „minden élők-halandók útjára”,
a lelkek végre-végül (elvégeztetett!) szabad isteni áramába.
Most már nem a földön, de még nem is az égben van.
Közte-közben-köztük van.
A köz-szemlére még kitett, de már meg/felemelt, (h)összé (régii kulturákban: királlyá, istenné)
váltott ember már nem az, akinek tisztességesen láttatják (tisztá ruha, smink-álarc, maszk!),
már csak hasonlít-émlékeztet rá. Árnyék-test. Emlék-test. Ez az utolsó földi együttlét.

A világ számára nemrég még oly tetszetős-mutatós léte (teste-vére, földi gúnyája)
már a lezajlott-bevégzett múlté, egész lénye el/átváltozott, azt földi titok lengi teljesen át.
Tükör által..., nagyon homályosan.

Jelene már nem a múlt egyik mindennapos mellékállomása.

Idő pedig...

Elrejtőzött mindörökre az ittmaradottak elől.

Mássá lett. Olyan pedig, mintha még élő lenne.

De!

Még látszik „valami-valamilyen-valaki” (mi maradt? mivé vált? ez már csak a gyorsan
változó testem! ne érij hozzám...!), de az már nem olyan, akire (még) emlékeztet.

Úgy tűnik nekünk: nincs odaát fájdalom, csak ideát, mikor mennyi.

Bambán, olykor félve, szomorúan állunk előtte. Még emlékszünk az utolsó szavakra,
mondatokra, mozdulatokra.

RÉVbe ért, RÉVben, RÉVen áll. Csendes RÉVparton, ahogyan ezt egy régi ének mondja.

A nagy folyó, a nagy égi út partján, szélén a csónak/ladik neki már készen áll.

Ringatózik, hullámozik, várja. Csend van és béke, nagy nyugalom.

Az idő tőle függetlenül megy már tovább.

Valahogyan így látjuk, így gondoljuk-képzeliük el mi, akik ezen az oldalon maradtunk.

Csak a gyertyák fényének, lángjának libbenése, lobogása (!) hallik cseppet alig,
s a kerek koszorúk, a frissen vágott virágok erős-átható illata érződik, lengi be a teret,
hogy Ami-Aki látszik, el ne felejtődjön, de békében végleg elmehessen,
RÉVen, VÉRen hamar átkelhessen.

Ember fekszik a RAVATALon. Rövid földi út áll még előtte, az utolsó.

A földi lét végleg elvarródik, az aratás befejeződött, a csűr megtelt, nyugodjék!

*Buka László festő-tanár (Debrecen) 2010 nyara,
(Nicsak, egy pillangó szállt a válladra...)*